

Ka hea Willi annab waest
leikust kui se sandi Ma
sisse langeb.

Seddawisi olli se Urimaal. Sest kui Moisarwannemad seäl kuulda said, kui hās-
ti, Mois ja Tallopoeg Silonimaal ellasid,
katsusid ka Nemmad omma Tallopoegade
põlwe tõsta. Aga Nende lotus jäi wal-
leks. Sest Urima tallopoiad ollid nisug-
gused, kes pehmet põlwe koggoniste ei kan-
natand, ja sepärrast nüüd arwasid, wolli
kõõllewad, tehha, mis tahtsid. Wägga
arwaste leiti seält keddagi parrema melega.

Ommeiti ästus waggade piiskust hulgast
üks wannekas Mees wälja, kes ütles: Kuul-
ge meie Rahwas! kui nenda lähhäks, kui
teie atate, siis ei olleks Jummalat taewas,
egga Wallitsusse woimo ma-ilmas. Ses
pärrast, kui teie selle wastasse wiisi peäle
jäte, ja taggajärrel abhelatte häbbis peate
ärraparrandama, mis nüüd rikkuma hoop-
lete, siis tulletage mind mele; sest weel ol-
lete agga kurja nous, otse kui Pimedad
hauko minnemäs; agga minno läbbi näi-
tab Jummal sedda auko teile — minno
läbbi hüab temma teid taggasi sest teest mis
hukka wiib. Sest igga inimessse moist-
likko sanna läbbi rigib temma su. Urge
kautage mitte teädwad Head teadmatta
wasto ärra! Agga Põrane lähhäb hois-
kades omma willetsusse sisse, ja ronnib
nuttes wälja — kui ta weel sudab.

Tõ ja ammeti murren peab iggatiks om-
ma leiba söma. — Agga kuidas woib üh-
hesuggune tõ ja ühhesuggune ammet igga-
ühhel olla? sest inimenne tarwitab mitto